

NU OP VROUW.NL

Inge van Jeugdzorg werd gestalkt

OOK OP VROUW.NL

Hoezo 'menstruatie-armoede'?

Ellie Lust over knokken met inbrekers en 'scheiden' van de politie

Ellie aan het werk bij bureau Suri-nameplein.

Op de Gay Pride aan het werk voor Roze in Blauw. FOTO HOLLANDE HOOGTE

Bij de motordienst. „Daar waren een paar mannen die het maar niets vonden, vrouwen bij de politie.”

'Mijn blauwe hart zal altijd blijven kloppen'

De carrière van Ellie Lust begon gek genoeg bij deze krant. Op haar eerste werkdag moest ze ter plaatse komen in het pand van De Telegraaf, toen daar een slachtoffer van een steekincident bloedend was komen binnenlopen. Nu, 31 jaar later, heeft Ellie een punt achter haar loopbaan bij de politie gezet. Maar de letterlijke punt kon ze naar eigen zeggen pas zetten aan het einde van haar boek *Mijn jaren bij de politie*. We legden haar enkele opmerkelijke uitspraken uit het boek voor.

door Marion van Es

'Politiemensen zijn watjes als het op dieren aankomt.'

„Echt hè, ik zie het nog voor me: dat hamstertje dat met zijn kontje buiten de kooi hing en zijn kopje vast onder het radje, waar andere hamsters vrolijk in rond bleven rennen. Afschuwelijk! Iemand had gebeld dat er een dier in nood was in de etalage van een dierenwinkel. Als ze gezegd hadden dat het een hamstertje was, weet ik niet of we waren gekomen. Maar toen we er eenmaal waren, moest ik gewoon naar binnen.

De eigenaar van de winkel was onbereikbaar, dus we hebben de deur opengebroken. De schade was vele malen groter dan dat hamstertje waard was, maar wat dat betreft zijn veel politiemensen dus softies. Je ziet zo veel vreselijke dingen, dat het best grappig is om te zeggen: 'De pijn van zo'n klein beestje kan ik niet aanzien.' Maar ik hoor het van meer collega's: dieren en kinderen zijn onschuldig, daar blijf je vanaf.”

'Achter de boeven aan, heerlijk!'
„Het is natuurlijk een

cliché dat je bij de politie gaat om boeven te vangen. Maar als ik eerlijk ben, heb ik dat achteraf altijd wel het mooiste gevonden: criminaliteit bestrijden en degenen die daarvoor verantwoordelijk zijn in de kraag vatten. Daar hoort ook een heleboel papierwerk bij, maar de actie is veel leuker. Al betwelijk! Iemand had gebeld dat er knokken met inbrekers, bedreigd wordt met een bijl of in een achtervolging met vuurwapengevaarlijke criminelen terecht komt.”

'Ik ben veel gevoeliger dan mensen denken.'

„Ondanks alles wat ik heb meegemaakt, heb ik eigenlijk nooit angst gehad tijdens mijn politiewerk. Ik ben in mijn leven maar twee keer echt bang geweest: toen mijn moeder twee hersenbloedingen achter elkaar kreeg en toen mijn vrouw Boukje borstkanker had. Dat was angst om te verliezen, en daar heb je geen controle over – heel anders dan bij mijn politiewerk, waar ik altijd wel het gevoel had dat mijn collega's en ik controle hadden over de situatie.

Ik huil ook niet snel, ik kan me maar één moment herinneren dat ik weggelopen ben omdat ik volschoot. Dat was toen we een moeder moesten vertellen dat haar zoontje van u onder de trein

'Ik ben maar twee keer echt bang geweest'

was gekomen. Binnen zat zijn tweelingbroertje op de bank. 'Hoe moet ik vanavond nou slapen?', vroeg hij. Ik heb zelf ook een tweelingzus: net als deze jongetjes hadden wij vroeger ook een stapelbedje en deden we alles samen. Je wilt er niet aan denken dat die 'navelstreng' zomaar op eens – bam! – weg kon zijn. Het is al 24 jaar geleden, maar Donaldje blijft mijn grootste politieverdriet.”

'Ik had 20 jaar lang zo veel dood gezien. Mijn emmer was vol.'

„Ja, dat realiseerde ik me toen we bij een dodelijke aanrijding aankwamen: een vader van jonge kinderen die onder een kiepauto was gekomen. Toen dacht ik: 'Ik wil dit niet meer.' Als je halverwege de 20 bent, heb je grotere reserves. Het is gewoon je werk, denk je. Maar als je zo jaar lang wekelijks te maken krijgt

met ernstige persoonlijke drama's en alle vormen van dood, doet dat wel iets met je. Iemand die in brand staat voor je neus, of een afgescheurde voet: je kunt het nooit meer niet gezien hebben, zeg ik altijd. Op dat moment kun je ermee omgaan, maar jaren later kan die voet opeens weer terugkomen.

Het is niet voor niets dat er veel politiemensen onderuitgaan met ptss, dat heeft te maken met een opstapeling van leed dat je voor je kiezen krijgt. Voor mij was dat de reden dat ik uiteindelijk heb gekozen om andere dingen binnen de politie te gaan doen, zoals woordvoering. En daar heb ik ook enorm van genoten.”

'Als ik Eddie had geheten, was het een stuk makkelijker geweest.'

„Dat ging over een paar mannen bij de motordienst. Die vonden het helemaal niets, vrouwen bij de politie. Toen ik in 1987 begon bij de politieschool, waren daar nog niet superveel vrouwen. Dat veranderde gelukkig wel snel, maar er waren mannen bij wie het té snel ging. Het deed in hun beleving misschien afbreuk aan de stoerheid van het beroep. Mannen hebben ook wel meer fysieke kracht, maar als je een inbreker tegen de grond moet werken, gaat

het soms meer om techniek. En in sommige situaties op straat kan de aanwezigheid van een vrouw zelfs de-escalerend werken, omdat mannen de boel soms willen 'uitknokken', maar een vrouw toch minder snel zouden slaan. Afgezien van die paar mannen op de motordienst, heb ik me eigenlijk nooit achtergesteld gevoeld als vrouw. Wel werkte ik zelf altijd het liefst met mannen. Ik ben natuurlijk dol op vrouwen, haha, maar ze kunnen zich ook schuldig maken aan dat typische wijvengezeik. Ikzelf net zo goed, trouwens. Met mijn mannelijke partners kon ik lachen, maar ook over alles praten, samen naar vrouwen kijken. Het zijn vriendschappen voor het leven geworden.”

'Julie zijn zeker van de feestpolitie?'

„Dat wordt helaas nog steeds weleens gezegd, als het gaat over onze aanwezigheid op de Pride. Collega's die op social media kots-emojis plaatsen bij foto's van Roze in Blauw, of die roepen dat we 'in diensttijd staan te dansen tussen de blote billen'. Die snappen blijkbaar echt niet hoe hoog de drempel kan zijn om aanpak te doen van geweld als je bijvoorbeeld homoseksueel of transseksueel bent.

Ellie Lust: „Als het aan mij had gelegen, had ik mijn pensioen gehaald bij de politie. Maar het is goed nu, ik koester geen wrok.”
FOTO AMAURY MILLER

Een piep-jonge Ellie in rok.

'Ik kon de pijn van dat beestje niet aanzien'

Met Roze in Blauw kunnen we de mensen die aan de kant staan, laten zien dat er een team van politiemensen klaarstaat om een veilige haven te bieden als er iets ergs gebeurt. Dan doet het pijn als daar maar zo beperkt over nagedacht wordt. Zelf ben ik ook terughoudend geweest om te vertellen dat ik op vrouwen viel. Ik was pas 21 toen ik bij de politie kwam, ik wilde dat mensen me eerst leerden kennen. Dat ze me zouden zien als een leuk mens, een goede diender, iemand met wie je kon lachen en op wie je kon rekenen. Niet als 'die pot van groep 5'.

Daarbij wisten mijn ouders het toen nog niet, dus het voelde niet netjes om het dan wel aan anderen te vertellen. Toen zij op de hoogte waren, ben ik er tegen iedereen open over geweest. Ik had toen nooit kunnen bedenken dat ik zo'n boegbeeld zou worden voor dit belangrijke onderwerp naar de buitenwereld.”

'Het tekenen van mijn ontslagpapieren voelde als een echtscheiding'

„Ook dat had ik nooit kunnen bedenken, dat ik de politie zou verlaten. Ik heb in

mijn leven twee beloftes gedaan: aan Boukje en aan de politie. En als het aan mij had gelegen, had ik daar mijn pensioen gehaald. Dat heeft niet zo mogen zijn, maar dat is nu helemaal oké. Het was wel een moeilijk traject. Het laatste jaar voelde het voor mij binnen de politie onveilig dan erbuiten. Ze vonden dat ik te zichtbaar werd en gaven me de keuze: linksaf richting mediacarrière of rechtsaf, terug in het gelid.

Maar voor mijn gevoel was het al geen keuze meer. Alles was al in gang gezet voor *Ellie op patrouille 2*, dat was ook allemaal netjes in overleg gegaan. Ik kon het niet eens meer afzeggen. En ik begreep ook niet waar het schuurde. Je kunt toch ook trouwen? Als er in mijn team iemand had gezeten die de politie zo vertegenwoordigt en die de mensen blijkbaar vertrouwen, zou ik daar zuinig op zijn. Maar wat ik nu doe, is me ook op het lijf geschreven, hoor.

Ik heb een onwijs volle agenda en ben toch in geen jaren zo ontspannen geweest. Dus ik ben een gelukkig mens. En ik koester geen enkele wrok naar de politie. Laatst werd ik ingehaald door een dienstauto, en die hield vervolgens in om even te zwaaien. 'Hey, Ellie, wat leuk je te zien!'. Dan gaat mijn hart weer open. Ja, dat blauwe hart zal altijd wel blijven kloppen.”

COLUMN

PSYCHOLOOG
JEFFREY WIJNBURG

Schoolziek

Iedere ouder (her)kent het verschijnsel: schoolziek. Misschien is een proefwerk niet geleerd of is er sprake van pesterijen, maar feit is dat het kind niet echt ziek is. Sommige ouders laten hun kind een dagje thuisblijven. Anderen zijn wat strenger en laten het kind niet met zijn schijnvertoning weggan.

Interessant is dat niet alleen kinderen deze kunst verstaan, ook volwassenen hebben er een handje van. Nog interessanter is het feit dat het voorwenden van lichamelijke klachten uiteindelijk tot echte ziekte kan leiden.

Zo is dat ook het geval met Helga (24). Samen met haar moeder verschijnt zij op mijn spreekuur met een verwijsbrief van de huisarts en neuroloog in de hand. Beide artsen schrijven: 'Geen medische oorzaak te vinden voor klachten van duizeligheid en tintelingen in armen en benen'.

Ik laat moeder eerst in de wachtkamer zitten en vraag Helga wat er op dit moment in haar leven speelt. Zij is bijna klaar met haar studie marketing en zegt: 'Mijn ouders verwachten dat ik, na mijn studie, instroom in het familiebedrijf'.

Mijn eerste ingeving: 'Het klinkt alsof je liever nog wat langer van het studentenleven zou willen genieten, in plaats van de verplichtingen die je te wachten staan'.

Haar gezicht kleurt rood: 'Tja, maar ik vind het moeilijk om mijn ouders teleur te stellen'. Ik vervolg: 'Ziek worden is een goede tactiek om de boel uit te stellen'. Ze lacht: 'Ik doe het niet opzettelijk, maar ik moet toegeven dat ik opgelucht ben om even niets te hoeven'.

Na nog wat gesprekken, schrijft Helga zich in voor een tweede studie. De ouders zijn allang blij als blijkt dat alle klachten als sneeuw voor de zon zijn verdwenen.

En dan is er ook Maartje (33). Zij komt bij mij op het spreekuur via de bedrijfs-

'Ziek worden is een goede tactiek om de boel uit te stellen'

arts met de diagnose burn-out met forse klachten van migraine en evenwichtsstoornissen. Tijdens de gesprekken blijkt dat Maartje, sinds zij een nieuwe leidinggevende heeft, niet meer kan werken zoals zij dat gewend is.

Bovendien is zij mentaal niet opgewassen tegen de autoritaire houding van haar nieuwe baas.

Op mijn aandringen kiest ze voor interne loopbaanbegeleiding, waarna ze al snel wordt overgeplaatst. Haar klachten nemen in rap tempo af en met een aangename, stimulerende nieuwe afdelingschef, kan Maartje al gauw weer breeduit lachen.

Is er niet echt wat aan de hand, dan is schoolziekte alleen maar een handige manier om er een dagje tussenuit te piepen. Maar meer dan eens is schoolziekte, zowel bij kinderen als volwassenen, een signaal dat er wel degelijk iets speelt.

Goede ouders onderzoeken wat het achterliggende probleem is. Voor volwassenen geldt dat zij zelf eens goed in de spiegel moeten kijken. (School) ziekte is alleen een tijdelijke oplossing.

J.WIJNBURG@HOME.NL
WWW.PSYCHOLOGWIJNBURG.NL